

Baka Györgyi
A tenger hullámai

*a prevlakai öbölben
a Szent Mihály Arkangyal Monostornál*

A hullámzó víz folyamatos
áradása, parthoz csapódása
és visszahúzódása, mint
szüntelen ima mormolása,
hallgatom, néma fohászok
fakadnak bennem a parti
fügefa dús lombja alatt.

Feltámad a hajnali szél,
finom sóhajtozásokkal
hajolnak össze és válnak szét
a hullámok, talán egy angyal
rajzol ujjjaival örvénylő
felhőket az azúr égre.

Majd mintha a mélységben
rekedt mennydörgés törne föl,
hömpölygő hullámok csapódnak,
mint kalapácsütések szívemhez,
félelmem egy új, ismeretlen
közeledést jelez, pengeéles
hullám-szikrák szaggatják a jól
rögzített maszkokat: ébresztő!

Tudásunk csak árnyéka a valóságnak,
tapogatózások és visszaverődések,
szétszakadások és összetapadások,
zuhogó fény-áttűnések, új lét-irányok
sarjadnak az örvénylő víz méhében,
összeölelődik a feltételes és a feltétlen,
az időleges és az örökkévaló.